

Datum
2019-08-29

Beslutsnummer
RPC 152/2019

Diariernr, ärende
A232.518/2019

Saknr
000

Beslutande Rikspolischefen Anders Thornberg	Föredragande Juristen Sara Markstedt
Övriga som deltagit i den slutliga handläggningen Avdelningschefen Martin Valfridsson <i>MV</i>	
Ärende Polismyndighetens remissvar över betänkandet Ett säkert statligt ID-kort – med e-legitimation (SOU 2019:14).	
Beslut Polismyndigheten beslutar att översända bilagt remissvar till Justitiedepartementet. Betänkandet och remissvaret har föredragits i nationella strategiska ledningsgruppen.	
Kostnad	Finansiering

Vid protokollet

Sara Markstedt

Justeras

Anders Thornberg

Sändlista Samtliga polisregioner och avdelningar	Kopia till Justitiedepartementet (PO) Arbetsstagarorganisationerna Skyddsorganisationen
---	--

Datum

2019-08-29

Diarienum (åberopas)

A232.518/2019

Saknr

000

Er referens

Ju2019/01281/L4

Polismyndigheten

Justitiedepartementet

103 33 Stockholm

ju.remissvar@regeringskansliet.se

Remiss av betänkandet Ett säkert statligt ID-kort - med e-legitimation (SOU 2019:14)

Inledande synpunkter och avsnitt 8 Begränsning av antalet fysiska identitetshandlingar

Polismyndigheten instämmer i utredningens beskrivning och bedömning av behovet av att införa ett statligt fysiskt id-kort med e-legitimation. Som utredningen föreslår bör också uppvisande av en sådan id-handling krävas för att en persons identitet ska anses styrkt i situationer där en säker identifiering är nödvändig (avsnitt 8.6). Införande av och krav på användande av ett säkert statligt id-kort är enligt Polismyndigheten prioriterade åtgärder, bl.a. för att förebygga bedrägeribrottslighet som begås med hjälp av identitetshandlingar och förfalskningar av sådana handlingar.

När det gäller de närmare bedömningar och förslag som lämnas i betänkandet har Polismyndigheten följande synpunkter.

Avsnitt 9 Begränsning av antalet utfärdare

Utredningen har bedömt att endast en myndighet bör ha det huvudsakliga ansvaret för utfärdande av statliga fysiska identitetshandlingar (avsnitt 9.3). Polismyndigheten ser positivt på en sådan ordning. Utredningen föreslår också att det är Polismyndigheten som ska ha huvudansvaret för utfärdandet av statliga fysiska identitetshandlingar (avsnitt 9.4). Som redovisas i betänkandet ser Polismyndigheten fördelarna med att ta detta ansvar. Polismyndigheten har emellertid även synpunkter som behöver beaktas i det fortsatta arbetet med utredningens förslag.

Som utredningen konstaterat har Polismyndigheten erfarenhet och kompetens av identitetsbedömningar i andra delar av polisens verksamhet, vilket är värdefullt vid utveckling av en säker utfärdandeprocess avseende statliga id-kort. Att etablera en ny verksamhet som den föreslagna ställer emellertid påtagliga krav på myndigheten vad avser resurser, utveckling av arbetssätt, it-inköp och it-utveckling etc. I det följande (se nedan under rubriken Avsnitt 14 *Ikraftträdande och övergångsbestämmelser*) redogör Polismyndigheten för att utredningen, med beaktande av den något närmare analys myndigheten nu

kunnat göra, i viss utsträckning har underskattat vilket omfattande omställningsarbete för myndigheten som genomförandet av förslagen innebär.

Utredningen resonerar vidare kring hur förslaget förhåller sig till intresset av att renodla Polismyndighetens verksamhet och lyfter bl.a. fram att det finns starka skäl för att verksamheten avseende utfärdande av identitetshandlingar är samordnad med Polismyndighetens brottsbekämpande verksamhet. Polismyndigheten ser dessa samband, men vill även framhålla att myndighetens arbetsbelastning redan idag är mycket hög och kräver ständiga prioriteringar av hur befintliga och tillkommande resurser ska användas för att fullgöra myndighetens kärnverksamhet. Polisens resurser behöver koncentreras på de uppgifter som endast polisen kan lösa. Det skulle därför vara en tydlig fördel om det nya åtagandet också innebar en direkt nytta för polisens brottsbekämpande verksamhet. Polismyndigheten vill här särskilt framhålla behovet av bättre möjligheter att kunna använda de uppgifter som kommer att behandlas i verksamhet med id-kort och pass även i den brottsbekämpande verksamheten. Behovet har redan lyfts i hemställan om författningsöversyn.¹ Se även nedan under rubriken Avsnitt 11 *Fysiska identitetshandlingars säkerhetsnivå*.

Av utredningens överväganden framgår också att valet av ansvarig myndighet i någon mån grundas på en bedömning av vilken tillgänglighet allmänheten kommer att ha till servicekontor eller platser för utfärdande och utlämning av id-korten. I denna del finns anledning att framhålla att även med Polismyndigheten som huvudansvarig för id-kortsverksamheten kan denna typ av förvaltningsärenden med fördel handläggas också av annan statlig myndighet i enkla fall, dvs. i de fall det inte finns skäl att genomföra en fördjupad utredning av identitet eller medborgarskap. Regeringen bör därför, även om det huvudsakliga ansvaret för verksamheten åläggs Polismyndigheten, närmare låta utreda frågan om Statens servicecenter kan och bör få en roll vid handläggning av ärenden om statliga fysiska identitetskort och om det i sådant fall krävs författningsändringar (jfr även utredningens överväganden på s. 231 f.). Som framgår vidare i det följande ser Polismyndigheten också behov av att författningsregleringen ger utrymme för att möta enskildas förväntningar på effektiv och smidig digital service vid ansökan om och utfärdande av statliga fysiska identitetshandlingar.

Avsnitt 10 En enhetlig reglering av utfärdandeprocessen

Avsnitt 10.2 En ny lag om statliga identitetshandlingar

En ny lag med bestämmelser om statligt identitetskort

Polismyndigheten tillstyrker utredningens förslag om att det statliga identitetskortet ska regleras i en ny lag och förordning om statliga identitetshandlingar (avsnitt 10.2.2). Den föreslagna regleringen av de fysiska identitetshandlingarna framstår överlag som väl genomarbetad. Polismyndigheten har emellertid synpunkter på några delar av vad som föreslås.

¹ Se hemställan *Stärkt brottsbekämpning med stöd av biometriska uppgifter* 2019-06-14 (Polismyndighetens dnr A296.532/2019).

Det statliga identitetskortets innehåll

Utredningen har gjort bedömningen att det inte är nödvändigt att i lag detaljreglera id-kortets innehåll (avsnitt 10.2.6). Polismyndigheten har ingen annan uppfattning. En identitetshandling kräver emellertid att det finns uppgifter om bl.a. namn och person- eller samordningsnummer. Polismyndigheten har tidigare erfarenhet av att enskilda ifrågasatt författningsstödet för kravet på att sådana uppgifter ska finnas innan identitets- och resehandling kan utfärdas, t.ex. avseende barn som fötts av surrogatmoder utomlands. För att det ska vara tydligt för enskilda att namn och person- eller samordningsnummer ska finnas och anges i ett statligt id-kort kan det övervägas om en sådan reglering ska införas på förordningsnivå, eller om myndighetsföreskrift är tillräckligt.

Personlig inställelse i förhållande till digital service

Utredningen föreslår att kraven på personlig inställelse såväl vid ansökan som vid utlämnande av id-korten ska finnas kvar (avsnitt 10.2.7). Handläggningsprocessen bör emellertid enligt Polismyndighetens uppfattning, i enkla fall där ingen fördjupad utredning om identitet eller medborgarskap behöver genomföras, kunna förenklas och effektiviseras med digitala medel till nytta såväl för medborgare som för myndigheten.

Utredningen redovisar i betänkandet hur polisen i Finland sedan flera år tillbaka har infört ett digitaliserat ansökningsförfarande och ett förenklat utlämningsförfarande med stöd av ny teknik, men konstaterar att detta förfarande för närvarande inte är möjligt att införa i Sverige. Bland annat beskrivs att det finska förfarandet förutsätter att sökanden vid något tidigare tillfälle har gjort en ansökan vid ett personligt besök och då lämnat namnteckningsprov och i förekommande fall fingeravtryck som kan återanvändas vid ett senare tillfälle.

Polismyndigheten har inhämtat kunskap om den handläggningsprocess som införts i Finland och gör bedömningen att den skulle kunna införas även i Sverige. I korthet skulle förfarandet innebära att den enskilde varannan gång måste inställa sig personligen vid ansökan och varannan gång kan ansöka digitalt. Även utlämnandeförfarandet skulle med stöd av ny teknik kunna skötas utan personlig inställelse.

Polismyndigheten ser det som angeläget att det redan nu tas steg för att anpassa lagstiftningen så att det blir möjligt att införa en fortsatt säker men mer effektiv digital hantering vid utfärdande av statliga fysiska identitetshandlingar, liknande det finska förfarandet. En åtgärd som krävs för att möjliggöra detta är registrering och lagring av fingeravtryck vid ansökan om fysisk identitetshandling, för att dessa ska kunna återanvändas vid nästa ansökningstillfälle. Att regleringen behöver medge sådan registrering i id-kortsverksamheten även av säkerhetsskäl utvecklas närmare nedan under rubriken Avsnitt 11 *Fysiska identitetshandlingars säkerhetsnivå*. Utan en sådan tillkommande säkerhetshöjande åtgärd med jämförelse även avseende fingeravtryck kan det vara svårt att, med bibehållen säkerhet, automatisera utlämningsförfaranden på det sätt som utredningen resonerar kring (s. 309).

Styrkande av identitet och medborgarskap

Utredningen föreslår vidare vissa undantag från huvudregeln om styrkande av identitet för personer som saknar en statlig fysisk identitetshandling (avsnitt 10.2.8). Vid ansökan om identitetshandling med funktion som resehandling ska emellertid inte endast krävas att den enskilde styrker sin identitet. Den enskilde ska också styrka sitt svenska medborgarskap (3 kap. 5 § andra stycket förslag till lag om statliga identitetshandlingar). Som utredningen anger kan en uppgift om medborgarskap ofta hämtas direkt från folkbokföringsdatabasen, men när den sökande är bosatt utomlands och inte är folkbokförd i Sverige saknas den uppgiften. Det kan också förekomma situationer där sökanden inte heller kan styrka sitt svenska medborgarskap med ett EU-pass utfärdat av en annan EU-stat. Mot denna bakgrund skulle mer preciserade rekvisit för när och hur ett medborgarskap ska anses styrkt underlätta avsevärt för den utfärdande myndighetens prövning och leda till kortare handläggningstider. I synnerhet i ljuset av det ökade antalet ansökningar vore detta önskvärt.

EU:s id-kortsförordning

I det fortsatta arbetet med utredningens förslag ser Polismyndigheten gärna att det klargörs hur genomförandet av utredningens förslag om ett statligt fysiskt identitetskort förhåller sig till den numera beslutade EU-förordningen om ökad säkerhet för id-kort.² Det vore exempelvis önskvärt med förtydliganden kring skillnaderna mellan å ena sidan statliga id-kort för medborgare, som kommer att omfattas av EU-rättsliga krav avseende bl.a. innehåll och standarder, och å andra sidan statliga id-kort för icke-medborgare som är folkbokförda i Sverige.

Avsnitt 10.3 Behandling av personuppgifter i id-kortsverksamheten

Utredningen föreslår inte några bestämmelser om behandling av personuppgifter vid handläggning av ärenden i ärendehanteringssystem, utan endast reglering som avser uppgifter i register om utfärdade id-kort (avsnitt 10.3.1). Polismyndigheten ser det som önskvärt att regleringen av personuppgiftsbehandling i id-kortsverksamheten harmoniseras med regleringen av personuppgiftsbehandling i passverksamheten (se förslag i den parallellt remitterade departementspromemorian Ds 2019:5 Passdatalag – en ny lag som kompletterar EU:s dataskyddsförordning). Regleringen kan med fördel samordnas i samma lag och förordning för att förenkla för tillämparen.

I enlighet med vad som sagts ovan ser Polismyndigheten också behov av att fingeravtryck får registreras i id-kortsverksamheten för att möjliggöra en säker och förbättrad service till enskilda genom en mer effektiv digital hantering i likhet med det finska systemet.

Polismyndigheten instämmer i utredningens uppfattning att centrala samhällsintressen kan förväntas underlättas väsentligt om uppgifterna i id-kortsregistret får användas även för brottsbekämpande ändamål (s. 265). Det finns ett stort värde i att uppgifterna kan användas såväl vid utredning av

² Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/1157 av den 20 juni 2019 om säkrare identitetskort för unionsmedborgare och uppehållshandlingar som utfärdas till unionsmedborgare och deras familjemedlemmar när de utövar rätten till fri rörlighet.

bedrägeribrottslighet som vid utredning av andra typer av brott för att fastställa identitet på involverade personer. Polismyndigheten återkommer nedan till behovet av att också kunna söka med modern teknik bland de uppgifter som får lagras och behandlas för brottsbekämpande ändamål.

Polismyndigheten välkomnar förslagen till reglering av längsta tid för behandling av personuppgifter, särskilt att längsta tid för behandling knyts till id-kortets giltighetstid. Utredningens förslag och resonemang om gallrings- och bevarandefrågor förefaller väl genomarbetade (avsnitt 10.3.5).

Avsnitt 10.4 Ändringar i passregleringen

I fråga om kravet på personlig inställelse vid utlämnande av pass (avsnitt 10.4.1) hänvisar Polismyndigheten till det ovan sagda om vad regleringen behöver medge för att utlämnandeförfarandet i vissa fall framöver ska kunna skötas genom säker digital verifiering.

Se även i fråga om pass det ovan anförda om styrkande av identitet och medborgarskap (avsnitt 10.4.2).

Avsnitt 11 Fysiska identitetshandlingars säkerhetsnivå

Polismyndigheten tillstyrker förslagen kring tagande av ansiktsbild och fingeravtryck, registrering av uppgift om ansiktsbild och biometriska uppgifter i id-kortsregistret, möjlighet till sökning med stöd av ansiktsbild i id-kortsregistret och kontroll av biometriska uppgifter i lagringsmedium på statliga fysiska identitetshandlingar i samband med ansökan och utlämnande av id-kort (avsnitt 11.4.4, 11.5 och 11.6). Säkerheten i utfärdandeprocessen kommer att höjas avsevärt genom de föreslagna ändringarna. För att på ett tillförlitligt sätt säkerställa att personer inte kan inneha id-handlingar med flera identiteter krävs emellertid, utöver jämförelse med lagrade ansiktsbilder, även jämförelse med fingeravtryck som en andra faktor.

Polismyndigheten ser därför, både av säkerhetsskäl och för att möjliggöra en effektiv och smidig digital service, behov av att registrera och lagra fingeravtryck i id-kortsregistret. Uppgift om fingeravtryck behöver av samma skäl också kunna användas som sökbegrepp i id-kortsverksamheten. Utredningens förslag i dessa avseenden är därmed för begränsande (avsnitt 11.4.4). Det är viktigt att den nya verksamheten med statlig id-kortshantering som ska byggas upp redan i ett inledande skede har rättsliga förutsättningar att framöver ge den digitala och effektiva service som medborgare förväntar sig. Möjligheten att registrera och lagra fingeravtryck och behandla dessa i id-kortsverksamheten bör därför ges nu för att skapa förutsättningar för mer automatiserade processer framöver.

I detta sammanhang vill Polismyndigheten även framhålla vikten av att lagstiftningen medger att myndigheten gör registervårdande sökningar och jämförelser med stöd av biometriska uppgifter, så att förekomsten av befintliga poster där samma individ förekommer med dubbla eller flera identiteter kan upptäckas även utan samband med en enskild ansökan om id-handling. Sådana

registervårdande jämförelser behöver kunna göras inom id-kortsregistret respektive passregistret, men även mellan registren.

Polismyndigheten har som ovan redovisats hemställt till regeringen om en författningsöversyn med syfte att stärka den brottsbekämpande verksamheten, bl.a. genom bättre möjligheter att använda ny teknik för att söka fram och använda uppgift om ansiktsbild i passregister och id-kortsregister. De nu föreslagna bestämmelserna om sökbegränsning som ska hindra sökning med hjälp av ansiktsbild i id-kortsregistret och passregistret (avsnitt 11.4.4 och 11.5) bör ses över i ett sådant sammanhang. Detta för att det nya åtagandet med id-kortsverksamheten ska ge nödvändig direkt nytta i Polismyndighetens brottsbekämpande verksamhet. Av de skäl som anges i hemställan finns också ett allt ökande behov av teknisk bevisning i brottsutredningar. Eftersom även fingeravtryck behöver registreras i id-kortsverksamheten bör den efterfrågade författningsöversynen också omfatta möjligheten att behandla fingeravtrycken för brottsbekämpande ändamål när det är nödvändigt och proportionerligt.

Utredningen har vidare bedömt att det för närvarande inte bör införas någon skyldighet för den som innehar ett pass eller ett statligt id-kort att i andra sammanhang lämna fingeravtryck och låta ansiktsbild tas för kontroll av om dessa motsvarar de uppgifter som finns lagrade på identitetshandlingen (avsnitt 11.6.3). När det gäller den egna verksamheten hänvisar Polismyndigheten till vad som framförts i nämnda hemställan om författningsöversyn, där Polismyndigheten lyft behovet av författningsändringar för att på detta sätt kunna verifiera identitet vid kontroller. Sådant digitalt verifiering av identitet bör framöver vara möjlig att införa även i andra privata och offentliga aktörers verksamhet (jfr även utredningens avsnitt 13.5).

Avsnitt 12 En statlig e-legitimation på fysiska identitetshandlingar

Av utredningens överväganden och förslag framgår att det är Polismyndigheten som också ska utfärda den statliga e-legitimation som, efter ansökan från den enskilde, ska finnas på ett statligt id-kort (avsnitt 12.5). Det nu aktuella åtagandet kommer att ställa mycket höga krav på både tillgänglighet och tillförlitlighet. Såväl offentliga aktörers bruk av e-legitimation som kommersiella transaktioner i realtid kommer att genomföras direkt baserade på de identifieringar och signeringar som flödar genom e-legitimationssystemet. Om åtagandet att huvudsakligen ansvara för utfärdandet av de fysiska id-korten åläggs Polismyndigheten ser myndigheten emellertid positivt på att ansvaret även kommer att omfatta den statliga e-legitimationen.

När det gäller en statlig e-legitimation på fysiska identitetshandlingar återstår ännu flera frågor att utreda. I flera avseenden hänvisar utredningen till att det är den utfärdande myndigheten, dvs. Polismyndigheten, som ska göra dessa kompletterande analyser. Det rör exempelvis frågor om tekniska lösningar och användbarhet, bl.a. avseende om eller hur den statliga e-legitimationen på det fysiska id-kortet ska utformas för att säkerställa en hög användbarhet i digitala tjänster (avsnitt 12.3). Frågorna är av en sådan karaktär och dignitet att analyserna kommer att vara tidskrävande. Polismyndigheten invänder inte mot att det läggs på myndigheten att ansvara för analysen. I vissa avseenden är det

emellertid önskvärt med ytterligare klarlägganden för att Polismyndigheten ska ha underlag för dessa tillkommande analyser. Ska t.ex. statliga myndigheter generellt fortsätta att acceptera andra e-legitimationer när de statliga börjar utfärdas, eller bör myndigheterna endast använda statlig e-legitimation? Hur omfattande användningen av den statliga e-legitimationen blir kommer i hög utsträckning att styra val av teknisk lösning.

Av utredningens författningskommentar till 3 kap. 1 § förslag till lag om statliga identitetshandlingar framgår att det inte ska vara möjligt att få en statlig e-legitimation utfärdad om det inte samtidigt utfärdas ett id-kort (s. 392). Polismyndigheten ser emellertid att det borde övervägas om en ansökan om statlig e-legitimation också skulle kunna handläggas separat, dvs. att ett redan utfärdat statligt id-kort skulle kunna kompletteras med en statlig e-legitimation i efterhand. En sådan lösning vore mer flexibel för enskilda och myndigheten behöver då inte utfärda ett nytt fysiskt id-kort. E-legitimationen behöver i den situationen ges samma giltighetstid som id-kortet den finns på.

Polismyndigheten välkomnar att det nu inte ställs krav på att myndigheten ska föra register över e-legitimationer som utfärdas av andra aktörer efter s.k. växling där den statliga e-legitimationen har använts som underlag vid ansökan om en annan e-legitimation (avsnitt 12.16). Samtidigt kvarstår oklarheter avseende vilka risker som är förenade med att den statliga e-legitimationen kan spärras eller återkallas samtidigt som andra e-legitimationer som har utfärdats via växling från den statliga fortfarande kan användas. Utvecklingen kommer att behöva följas och utvärderas.

Avsnitt 14 Ikraftträdande och övergångsbestämmelser

Utredningen föreslår att de författningsförslag som lämnas ska träda i kraft den 1 januari 2022 (avsnitt 14.1). Polismyndigheten ser emellertid, vid den analys som nu kunnat göras, att det kommer att ta något mer tid i anspråk att utföra det omfattande omställningsarbete som krävs för att genomföra förslagen. Det finns förvisso en väl fungerande och etablerad process för hantering av pass och nuvarande nationella id-kort inom Polismyndigheten. Utredningens förslag kommer trots detta att kräva utveckling och anpassning av arbetssätt, inköp av varor och tjänster, egen it-utveckling, informationsinsatser, utbildning, framtagande av nya styrdokument m.m.

När det gäller ärendehandläggningen kan bl.a. framhållas att handläggning av ärenden om e-legitimation kommer att bli en helt ny uppgift för myndigheten. Även inom ramen för verksamheten med fysiska id-kort tillkommer nya typer av ärenden, t.ex. prövning av ansökan från enskild som inte är svensk medborgare. När det gäller systemstöd m.m. bör framhållas att delar av kapaciteten kommer att behöva upphandlas, samtidigt som befintliga avtal behöver beaktas, innan teknisk förmåga kan installeras och tas i produktion. Hela processen kommer också att behöva anpassas till väsentligt större volymer. Polismyndigheten uppskattar att verksamheten med identitetshandlingar i mycket hög grad kommer att behöva utökas, särskilt med utgångspunkt i att de flesta av landets 6,6 miljoner körkortsinnehavare kommer att ansöka om ett nytt statligt id-kort.

Med beaktande av det ovan sagda bedömer Polismyndigheten nu att det kommer att ta minst tre år att utföra omställningsarbetet, från det att beslut fattats om att förslagen ska genomföras. Även en sådan justerad ikraftträdandetid kommer att vara utmanande för myndigheten med hänsyn till åtagandets omfattning.

Polismyndigheten ser även behov av att körkort och SIS-märkt id-kort kvarstår som giltig identitetshandling vid utfärdande av statlig identitetshandling under längre tid än den ettårsfrist som utredningen föreslår (avsnitt 14.2). Med en så kort frist som utredningen föreslår i övergångsbestämmelsen ser myndigheten risk för en inledande våg av ansökningar som kommer att vara onödigt svår att hantera, med följd att samma ”puckel” också återkommer på nytt vart femte år när id-kortet behöver förnyas.

Avsnitt 15 Konsekvenser

Polismyndighetens pass- och id-kortsverksamhet är idag avgiftsfinansierad med full kostnadstäckning. Nivån på avgifterna har inte justerats på flera år. Polismyndigheten har arbetat fram en ny kalkylmodell som på ett bättre sätt än tidigare fångar kostnaderna för den avgiftsfinansierade verksamheten. Det är emellertid ändå inte möjligt att i dagsläget göra närmare beräkningar av hur de föreslagna förändringarna kommer att påverka kostnaderna, bl.a. eftersom viss upphandling av varor och tjänster kommer att krävas.

Med beaktande av att åtagandet kommer att innebära flera parametrar som får ekonomiska konsekvenser för Polismyndigheten ser myndigheten emellertid redan nu att avgiften inte kommer att kunna stanna vid 400 kr per id-kort med fortsatt avgiftsfinansiering av verksamheten. Om regeringen anser att avgiften ska ligga fast på 400 kr behöver i stället målet om full kostnadstäckning justeras. Alternativet att täcka upp kostnadsökningar med engångsmedel är inte önskvärt då det som i huvudsak kommer att påverka kostnaderna inte är engångshändelser utan kommer att vara bestående över tid. Det gäller exempelvis investeringar i ny teknik, nytillkomna arbetsmoment och bestående volymökningar som kommer att påverka behovet av lokaler m.m.

Rikspolischefen Anders Thornberg har beslutat detta yttrande efter föredragning av juristen Sara Markstedt. Juristen Tony Back har medverkat i den slutliga beredningen.

POLISMYNDIGHETEN

Anders Thornberg

Sara Markstedt

Kopia till
Justitiedepartementet (PO)
Arbetsstagarorganisationerna
Skyddsorganisationen

